

да се освободятъ отъ този „чапкжнинъ и нехрани-майкс“, докато не е ударилъ дванадесетия часъ!

Ботйовъ се намѣрилъ пакъ на улицата.

Отдъхнала си и грѣшната душа на отца Магарета: качилъ се горѣ въ „олтаря“, друсналъ му единъ юсъ старо молдавско вино, и затънаникалъ нѣкаква кантата противъ агарянецътъ-безбожникъ, който насмалко щѣлъ да заведе на заклание невинното стадо — ученицитѣ. „Прѣдпазвай, ни всеблагий боже, отъ таква напасть!“ — се разнесло изъ лигавата уста на българския владика — думи чути отъ четири стѣни, отъ петъ нями свѣтци, и отъ двѣтъ уши на черковния клисаръ.

VI.

Изпжждането на поета изъ Букурешката свободна школа съвпаднало съ единъ важенъ моментъ отъ състоянието на революционната организация. Година прѣди (1873.) падна на бѣсилката Левски, смутиха се апостолитѣ, отчаяха се дѣйцитѣ, дезорганизира се дѣлото. Убийството на Левски бѣше първиятъ рѣшителенъ ударъ, нанесенъ надъ революцията. Трѣбва въ такива случаи човѣкъ да има силно самообладание, да е въ притежание на здрава воля и твърдъ характеръ, да е надаренъ съ способността въ отдѣлнитѣ несполуки на движението да вижда неговата сила, и отъ личнитѣ жертви на дѣйцитѣ да черпи по-голямъ куражъ, за да устои прѣдъ отчаянието. Л. Каравеловъ падна духомъ: изгубилъ вѣра въ революционната дѣеспособность на масата, въ възможността отъ една кървава революция. Хитрувалъ той отначало, като искалъ да отстъпи на бившия су-редакторъ и коректоръ на в. Независимостъ цѣлата редакция, името на вѣстника съ неговитѣ борчове и неизвѣстни доходи. Личното намѣрение на стариятъ дѣецъ било да се оттегли отъ полето на революцията и да се прѣдаде на мирна литературна работа. Но въ началото желаелъ да прѣхвърли Независи-